

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. M.**, zastúpenej JUDr. M. V., proti odporcovi **N.**, zastúpenému JUDr. Ľ. M., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 25 C 168/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. júna 2010, sp.zn. 3 Co 321/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 62,70 € k rukám JUDr. Ľ. M., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 7. októbra 2009, č.k. 25 C 168/2007-152 odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy 848,42 € brutto v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Odporcu zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava IV súdny poplatok vo výške 150 € v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 79 ods. 3 písm. a/ a § 134 ods. 1, 2, 4 Zákonníka práce. Uviedol, že vzhľadom na to, že navrhovateľka v priebehu konania netrvala na ďalšom zamestnávaní a dohoda o skončení pracovného pomeru medzi účastníkmi nebola uzavretá, v zmysle § 79 ods. 3 písm. a/ Zákonníka práce platí, že pracovný pomer v danom prípade skončil uplynutím výpovednej doby. Z tohto dôvodu vznikol navrhovateľke nárok na náhradu mzdy v sume priemerného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Súd neakceptoval zmenu postoja navrhovateľky k otázke ďalšieho zamestnávania. Mal za to, že navrhovateľka nemôže v priebehu konania

účinne odvolať svoje vyhlásenie ohľadom ďalšieho zamestnávania, nakoľko tento prejav vôle má za následok skončenie pracovného pomeru dohodou podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce. Podľa zásad stanovených v § 134 ods. 1, ods. 4 veta druhá Zákonníka práce určil súd priemerný zárobok na účely náhrady mzdy vo výške 417,58 € brutto mesačne. Mal za to, že na základe tohto výpočtu má navrhovateľka nárok na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 4 Zákonníka práce za výpovednú dobu dvoch mesiacov, čo predstavuje sumu 835,16 € brutto. Vo zvyšku návrh zamietol z dôvodu, že nárok na náhradu mzdy od 1. júla 2007 navrhovateľka nikdy nemala, pretože nárok vzniká odo dňa, kedy oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní, čo bolo až 8. augusta 2007. Pokiaľ ide o náhradu mzdy od 8. augusta 2007 do 31. januára 2008, nárok na náhradu mzdy od 8. augusta 2007 zanikol tým, že navrhovateľka upustila od toho, aby ju odporca ďalej zamestnával. Súd zamietol návrh aj v časti úrokov z omeškania, z dôvodu, že navrhovateľka nárok na úroky z omeškania nemala, nakoľko náhrada mzdy je priznaná až týmto rozhodnutím súdu, a k omeškaniu môže dôjsť až vtedy, ak by si odporca na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku nesplnil súdom uloženú povinnosť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a o zaplatení súdneho poplatku podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 3. júna 2010, sp.zn. 3 Co 321/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vyjadrením sa navrhovateľky prostredníctvom jej právneho zástupcu, že netrvá na ďalšom zamestnávaní odporcom, nastala právna fikcia skončenia pracovného pomeru dohodou ku dňu 30. júna 2007. Navrhovateľka svoj nárok v odvolacom konaní uplatňovala podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Odvolací súd mal za to, že ak by nedošlo k ukončeniu pracovného pomeru medzi navrhovateľkou a odporcom na základe fikcie podľa § 79 ods. 3 písm. a/ Zákonníka práce, tak iná prekážka v práci na strane odporcu by nastala právoplatnosťou rozsudku, ktorým bolo určené, že výpoveď odporcu daná navrhovateľke listom zo dňa 25. apríla 2007 je neplatná, teda dňom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, t.j. 7. februára 2009. Navrhovateľka si však takýto nárok v konaní pre súdom prvého stupňa neuplatnila, a preto prvostupňový súd o takom návrhu ani nerozhodoval. Odvolací súd podotkol, že takýto nárok navrhovateľke vzhľadom na právnu fikciu skončenia pracovného pomeru ku dňu 30. júna 2007 ani nevznikol. Keďže navrhovateľka inými dôvodmi ako odôvodnením uplatnenia nároku podľa § 142 ods. 3

Zákonníka práce svoje odvolanie neodôvodňovala, rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Neprihliadol na doplnenie odvolania navrhovateľky o nároky, ktoré predložila písomne na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 3. júna 2010 (náhradu mzdy za obdobie od 1. júla 2007 do 30. júna 2010, t.j. 36 mesiacov x 270 € = 9 720 € a úrok z omeškania vo výške 0,5% denne do zaplatenia) a to z dôvodu, že rozsah a dôvody odvolania je možné rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Taktiež neprihliadol na námietky navrhovateľky uvedené v odvolaní, týkajúce sa nedostatočne vykonaných dôkazov výsluchom svedkov ohľadom dôvodov dania výpovede, nakoľko konanie ohľadom určenia neplatnosti výpovede bolo právoplatne skončené. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňovým a odvolacím súdom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Mala za to, že súdy síce vychádzali zo správne zisteného skutkového stavu, keď sa v konaní o určenie výšky náhrady mzdy zaoberali aj vyhlásením jej právneho zástupcu, že netrvá na ďalšom zamestnávaní, tento úkon však nesprávne právne posúdili v zmysle ustanovenia § 79 ods. 3 Zákonníka práce a priznali jej nižšiu náhradu mzdy, než aká jej skutočne patrí. Podľa názoru navrhovateľky sa oba súdy dopustili rovnakej chyby, keď rozhodli len na základe predmetného vyhlásenia jej právneho zástupcu a ustanovenia § 79 ods. 3 Zákonníka práce, bez toho, aby toto vyhlásenie hodnotili v súvislosti s ďalšími skutkovými okolnosťami. Uviedla, že napriek tomuto vyhláseniu právneho zástupcu, trvá na tom, aby ju zamestnávateľ naďalej zamestnával. Namietala, že odvolací súd nezohľadnil dôkazy predložené právnym zástupcom na výzvu súdu v odvolacom konaní, preukazujúcimi skutočnosť, že navrhovateľka je od neplatného skončenia pracovného pomeru nezamestnaná a tento svoj postup v odôvodnení svojho rozhodnutia nezdôvodnil, čím porušil ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. a odňal jej možnosť konať pred súdom. Mala za to, že pokiaľ by sa vyhlásenie jej právneho zástupcu o tom, že netrvá na ďalšom zamestnávaní považovalo za právne relevantné, došlo by tým k neodôvodnenému a protiprávnemu zásahu do právoplatne rozhodnutej veci. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., a navrhovateľku zaviazať k náhrade trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa

zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanvej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. d/,f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. d/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že ak by sa vyhlásenie jej právneho zástupcu o tom, že netrvá na ďalšom zamestnávaní považovalo za právne relevantné, došlo by tým k neodôvodnenému a protiprávnemu zásahu do právoplatne rozhodnutej veci, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že čiastočným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 21. januára 2008, č.k. 25 C 168/2007-90 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. decembra 2008, sp.zn. 15 Co 129/2008 bolo rozhodnuté len o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a nie aj o jeho trvaní, resp. netrvaní, ako sa navrhovateľka mylne domnieva. Trvanie, resp. netrvanie pracovného pomeru bolo po právoplatnosti čiastočného rozsudku aj naďalej predmetom konania, a to až do doby, keď navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní pred prvostupňovým súdom konanom dňa 16. septembra 2009 (č.l. 140 spisu) vyhlásila, že na ďalšom zamestnávaní netrvá, a preto rozhodnutie o nároku navrhovateľky na náhradu mzdy nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Z tohto dôvodu potom súdy rozhodli len o nároku navrhovateľky na náhradu mzdy a teda nejde o totožnosť predmetu konania a ani o procesnú vadu v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p.

Navrhovateľka v dovolaní ďalej namietala existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť

taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Navrhovateľka v dovolaní namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolateľka vychádza z chybného náhľadu na nesprávnosť právneho posúdenia veci ako na vadu konania. Vadami konania sa ale rozumejú nesprávnosti, nedostatky, chyby alebo omyly procesnej povahy – nesprávnosti samotného procesu (procedúry) pojednania veci. Nesprávnosť myšlienkovej činnosti, pri ktorej súd na základe skutkových zistení posudzuje určitú vec po právnej stránke, t.j. nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou konania. I keď je nesprávne právne posúdenie veci relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

K námietke navrhovateľky, že odvolací súd nezohľadnil dôkazy predložené na jeho výzvu, dovolací súd uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedodatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho rozporu s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca vo vyjadrení k dovolaniu požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania. Dovolací súd priznal odporcovi náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol odporcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 20. septembra 2010 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 55,49 €, čo pri pripočítaní náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,21 € predstavuje spolu 62,70 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. apríla 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

